

at man kan få støtte også efter det 18. år, også hvis man som 18-årig har sagt: Nej, jeg gider ikke systemet mere, nu har jeg prøvet det her institutionsliv nok, men at man så har en fortrydelsesret, når man finder ud af, at man er meget alene uden tilknytningen til det sted, hvor man har tilbragt en del af sin ungdom.

Alt i alt er vi utrolig glade for, som forliget er møntet ud, og vi er også glade for, skal jeg her til sidst tilføje, at den ekstra kontrol, der nu bliver med kvaliteten, bliver i det almindelige system og ikke via domstolene, da vi heller ikke finder det hensigtsmæssigt at trække hverken børn eller familier igennem sådan et system.

Vi støtter det her forslag varmt.

Villy Søvnal (SF):

Lovforslaget her er jo som tidligere sagt en udmontering af den forhandling om anbringelsesreformen, som SF også er en del af, og det vil sige, at den indeholder nogle elementer, som vi støtter. Men jeg synes altså, at socialordførerne er kommet i fantastisk godt humør i dag på den måde, at der er en fantastisk tro, der også bærer videre fra sidste lovforslag, på, at de her ting løser alle problemer.

Jeg er desværre ikke så sikker. Jeg ville gerne kunne dele den fuldstændige optimisme, men det skyldes måske, at jeg har været med til at lave en anbringelsesreform en gang før, hvor vi ville nogle af de samme ting, og heller ikke dengang løste det alle problemer. Derfor tror jeg, det er vigtigt at have en sådan ædruelig skærpet årvågenhed over, hvordan området faktisk udvikler sig.

Hvis vi kigger på, hvad der faktisk sker på anbringelsesområdet for de mest udsatte børn, så er det værd at bemærke, at den her reform vedtages på et tidspunkt, hvor området er under et kolossalt pres.

Hvis man taler med døgninstitutioner, hvis man taler med opholdssteder, hvis man taler med de organisationer, der arbejder med de her børn og unge, med socialpædagogerne eller dem på opholdsstederne, så får man et billede af kommuner, der i øjeblikket lægger økonomiske lofter ind over, hvor mange børn der må være anbragt, man får et billede af kommuner, der hjemtager børn, selv om aftalen var, at de skulle blive på en døgninstitution.

Det betyder, at vores ønske om kontinuitet, om varighed i løsningerne bliver imødegået af den stramme, meget stramme økonomiske politik, som regeringen fører over for kommunerne,

og hvor en del af kommunerne så vælger at lade det her område for de mest udsatte børn betale prisen.

Det er virkeligheden, og det synes jeg er vigtigt at tage udgangspunkt i, når vi så diskuterer de ting, der faktisk er i reformen. Det forhindrer ikke, at de ting, der i øvrigt er indeholdt i reformen, er gode ting. Det er det også efter SF's opfattelse, men jeg vil bare advare imod det rosenrøde billede, som efter min opfattelse ikke passer med virkeligheden.

Hvad er det så for gode ting, der er? Den ene er, at vi siger noget om, at det er vigtigt at komme ind i de her svære børnesager på et meget tidligt tidspunkt, altså noget om den tidlige indsats. Jeg er sikker på, at socialministeren også er bekendt med de meldinger fra bl.a. Landssammenslutningen af Opholdssteder, der melder med bekymring over, at de ikke får ret mange små børn ind i opholdsstederne og døgninstitutionerne i øjeblikket.

Det er jo et udtryk for, at økonomitænkningen i kommunerne vejer meget tungt i de her sager, fordi det er meget dyrt at anbringe et lille barn, fordi et lille barn skal være anbragt over et langt forløb og derfor koster mange penge. Det vil sige, at det, vi forsøger med lovforslaget her, er at imødegå den udvikling, der er i gang, og igen sikre, at små børn, der har behov for en anbringelse, også får den anbringelse, der gør, at de får det barneliv, de har brug for.

Kl. 14.10

Det andet område, som er vigtigt, er bedre sagsbehandling. Når man deltager i en forhandling, kommer man jo ikke igennem med alt, hvad man ønsker. En af de ting, SF ønskede i de her forhandlinger, var at lægge et loft over, hvor mange enkeltsager en sagsbehandler måtte sidde med. Det er, fordi jeg har hørt rygter om, at i en enkelt stor kommune på Fyn, nu vil jeg ikke nævne navne, har sagsbehandlerne helt op til 120 børnesager pr. sagsbehandler. Så er det jo umuligt at håndtere dem betryggende, sådan at man virkelig har føling med de sager. Men det ville regeringen ikke være med til at lægge et loft over, og det bøjer vi os selvfølgelig for.

Vi er også enige om behovet for mere fokus på skolegang. Der er sagt en del om det, jeg skal ikke sige mere. Vi er også enige om den styrkede inddragelse af børn og familier i de her forløb. Vi er også enige i en stærkere kontrol med kommunerne, men det indbefatter også en kontrol, hvor de kommuner, der alene anlægger økonomiske betragtninger, hvor man pludselig ved en